

SỐNG VÀ CHẾT

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Phi-líp 1:19–30, 1 Cô-rinh-tô 4:14–16, 2 Cô-rinh-tô 10:3–6, Giăng 17:17–19, Mi-chê 6:8, Công vụ 14:22.

CÂU GỐC: “Vì Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là điều ích lợi cho tôi vậy” (Phi-líp 1:21).

Chúng ta thường được bảo rằng, cái chết chỉ là một phần của cuộc đời. Đó là một lời nói dối. Chết là sự trái ngược của sự sống, là kẻ thù của sự sống. Phao-lô nhấn mạnh rằng Đấng Christ đã chết để “hủy diệt kẻ cầm quyền sự chết, là ma quỷ; lại cho giải thoát mọi người vì sợ chết, bị cầm trong vòng tội mọi trọn đời” (Hê-bơ-rơ 2:14, 15).

Mặc dù ông sẵn sàng chết vì Đấng Christ, Phao-lô vẫn tự tin vào sự sống lâu dài của mình. Điều quan trọng nhất đối với ông trong thời gian còn sống là, bằng chính mạng sống hoặc cái chết của mình, tôn vinh Đấng Christ và rao giảng phúc âm cho càng nhiều người càng tốt. Có lẽ đó là một lý do ông viết rất nhiều thư tín. Qua các bức thư của mình, ông có thể đạt đến nhiều người và nhiều nơi, kể cả những nơi mà chính ông chưa từng đến.

Cuộc đời ngắn ngủi, nên điều quan trọng là chúng ta, trong khoảng thời gian Chúa ban cho mỗi người, phải tạo ra những tác động lớn mạnh nhất có thể được cho nước của Đức Chúa Trời. Một phần không nhỏ của tác động đó liên quan đến việc chúng ta khuyến khích “sự hiệp nhất của đức tin.” Như chúng ta sẽ thấy trong bài học này, đây là một chủ đề quan trọng khiến Phao-lô viết thư cho người Phi-líp.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 17 tháng 1.

“Đấng Christ Sẽ Được Tôn Vinh”

Đọc Phi-líp 1:19, 20. Phao-lô có vẻ như mong đợi điều gì về kết quả của phiên tòa xét xử ông? Điều gì quan trọng hơn việc được tha bổng?

Mặc dù Phao-lô không phải là tội phạm, nhưng đây không phải là lần đầu ông bị cầm tù, và ông không lạ gì với sự ngược đãi. Phao-lô kể cho người Cô-rinh-tô chi tiết về những hoạn nạn ông trải qua cho đến thời điểm đó: “Tôi thường xuyên bị tù, đòn vọt quá chừng. Đôi phen tôi gần phải bị chết. Năm lần bị người Giu-đa đánh roi, mỗi lần thiếu một roi đầy bốn chục; Ba lần bị đánh đòn; một lần bị ném đá; ba lần bị chìm tàu. Tôi đã ở trong biển sâu một ngày một đêm. Lại nhiều lần tôi đi đường nguy hiểm trên sông bến, nguy với trộm cướp, nguy với giữa dân mình, nguy với dân ngoại, nguy trong thành phố, nguy trong sa mạc, nguy trên biển, nguy với anh em giả dối; mệt mỏi và khó nhọc, thường xuyên mất ngủ, đói khát, thường xuyên phải nhịn ăn, lạnh lẽo và trần truồng” (2 Cô-rinh-tô 11:23–27).

Nhưng để chúng ta không nghĩ rằng những đau khổ này là điều quan trọng nhất trong tâm trí của ông, Phao-lô lập tức nói thêm, “còn những điều chưa kể khác, là mỗi ngày tôi phải lo lắng về hết thầy các Hội thánh” (2 Cô-rinh 11:28).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 4:14–16; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:10, 11; Ga-la-ti 4:19; và Phi-lê-môn 10. Phao-lô có mối quan hệ nào với các hội thánh mà ông thành lập và những người mà ông đã chinh phục cho Đấng Christ?

Cũng như Đức Chúa Giê-su, Đấng không tiếc bất cứ điều gì để cứu chúng ta, Phao-lô sẵn sàng “phí của và phí trọn cả mình tôi” vì lợi ích của những người cùng đức tin (2 Cô-rinh-tô 12:15). Nhưng, nghịch lý thay, một người càng hành động theo gương Đức Chúa Giê-su, thì họ càng ít được yêu mến hoặc trân trọng bởi một số người. “Hết thầy mọi người muốn sống cách nhân đức trong Đức Chúa Giê-su Christ, thì sẽ bị bắt bớ” (2 Ti-mô-thê 3:12). Nhưng những người Cơ Đốc trung tín có lẽ vẫn là phương cách hùng mạnh nhất để tôn vinh Chúa và bày tỏ lẽ thật của phúc âm (so sánh Phi-líp 1:7). “Sự kiên nhẫn và vui vẻ của Phao-lô trong thời gian dài bị giam cầm bất công, lòng can đảm và đức tin của ông, là một bài giảng liên tục.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 464.

Hãy nhìn lại cách bạn sống và cách bạn đối xử với mọi người, nhất là những người không tử tế với bạn. Bạn làm chứng thế nào cho Đức Chúa Giê-su?

Chết Là Lợi Ích

Tất cả chúng ta, đặc biệt là những người tin Chúa, đều dự phần vào cuộc thiện ác đấu tranh lớn đang diễn ra xung quanh và cũng chính trong chúng ta. Hoặc cách này hay cách khác, chúng ta đều trải nghiệm thực tế của cuộc tranh chấp vũ trụ này, và chúng ta sẽ tiếp tục trải nghiệm cho đến ngày chúng ta qua đời.

Đọc 2 Cô-rinh-tô 10:3–6. Điều gì là căn bản của cuộc chiến thuộc linh mà chúng ta đang tham chiến, và vũ khí của chúng ta là gì?

Vũ khí thuộc linh nguy hiểm nhất là ý tưởng, tốt lẫn xấu. Sa-tan dùng sự chỉ trích, phản bội, xấu hổ, sợ hãi, áp lực từ bạn bè, và vô số công cụ tương tự mà Cơ Đốc nhân không bao giờ nên dùng. Thay vào đó, chúng ta phải dùng tình yêu thương, lòng thương xót, bình an, dịu dàng, nhịn nhục, tử tế và tự chủ. Vũ khí mạnh mẽ nhất của chúng ta, được sử dụng một cách khôn ngoan, là "Lời Chúa", gươm của Thánh Linh (*Ê-phê-sô 6:17*), bởi vì chỉ có Chúa mới có thể mang lẽ thật vào lòng người. Chúng ta chỉ là công cụ mà Chúa dùng để hoàn tất mục đích Ngài.

Đọc Phi-líp 1:21, 22. Chúng ta hiểu quan điểm của Phao-lô như thế nào, đặc biệt là trong bối cảnh của cuộc thiện ác đấu tranh?

Bởi vì đây là cuộc chiến thuộc linh, chúng ta đang ở trong một chiến tranh về tư tưởng và giá trị. Tuy nhiên, Đấng Christ đã giành chiến thắng trên thập giá cho chúng ta, và miễn là chúng ta duy trì kết nối với Ngài, chúng ta sẽ không bao giờ bị đánh bại, ngay cả khi chúng ta bị giết. Phao-lô đã dâng cuộc đời mình cho bất cứ điều gì xảy ra trên trần gian, dù bất công đến đâu, vì ông đã ủy thác cuộc đời và tương lai mình cho một tòa án cấp cao hơn.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta chiến đấu không phải cho quyền lợi của mình mà là cho lẽ phải. Không phải "sức mạnh bao giờ cũng đúng" mà "lẽ phải là sức mạnh." Việc phục tùng theo ý Chúa là điều đáng tôn trọng; trên thực tế, đó là cách duy nhất để giành chiến thắng trong cuộc chiến mà chúng ta đang tham gia. Tất nhiên, Đức Chúa Giê-su là mẫu mực hoàn hảo nhất của sự phục tùng ý muốn Đức Chúa Trời, như Phao-lô đã nêu ra trong Phi-líp 2.

Ngay lúc này, bạn đang trải nghiệm thực tế của cuộc đấu tranh thiện ác ra sao? Bạn có thể tìm được sự an ủi và sức mạnh như thế nào khi biết rằng Đấng Christ đã giành chiến thắng cho bạn rồi?

Tin Tưởng Chắc Chắn

Đọc Phi-líp 1:23, 24. Phao-lô có ý gì khi ông nói rằng “muốn đi ở với Đấng Christ là điều rất tốt hơn”?

Phần Kinh Thánh này đã bị hiểu lầm rất nhiều qua các thời đại. Ở đây, Phao-lô nói về sự tương phản giữa sống và chết. Cơ Đốc nhân sống cho Đấng Christ và thậm chí có thể chết cho Ngài. Theo nghĩa ấy, đó là “lợi ích” vì lời chứng của chúng ta hùng mạnh và đầy sức thuyết phục (*Phi-líp 1:21*). Chắc chắn một người tin khi họ sẵn sàng chết cho niềm tin đó.

Nhưng chúng ta cũng phải chấp nhận rằng người chết thực sự đã chết. Họ “không biết gì cả.” Họ nghỉ ngơi trong phần mộ cho đến khi được phục sinh (*Truyền đạo 9:5; Giăng 5:28, 29*). Đó là lý do tại sao Đức Chúa Giê-su nói về La-xa-rơ, người đã chết, “La-xa-rơ, bạn chúng ta, đang ngủ; nhưng ta đi đánh thức người” (*Giăng 11:11*).

Nếu người ta khi chết lập tức lên thiên đàng, hãy tưởng tượng xem La-xa-rơ sẽ cảm thấy ra sao. Sau bốn ngày vui đùa trên thiên đàng, La-xa-rơ được một thiên sứ đến báo tin “dữ”: “Xin lỗi, La-xa-rơ, nhưng Chúa Giê-su đang gọi người trở về trái đất. Người không thể ở lại đây.”

Khi chúng ta đi theo một sai lầm đến kết luận hợp lý của nó, chúng ta sẽ thấy nó sai lầm đến đâu. Cái chết giống như một giấc ngủ không chiêm bao và Đức Chúa Giê-su sẽ đánh thức những người trung tín theo Ngài khi Ngài tái lâm; sau đó, cùng với các thánh đồ còn sống, họ sẽ được cất lên và đưa lên thiên đàng để ở cùng Chúa Giê-su mãi mãi (*xem 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:16, 17*).

Việc Phao-lô “ra đi” khỏi cuộc sống hiện tại để ở với Đấng Christ có nghĩa là ông ở cùng Ngài trong đau khổ và chết (2 Ti-mô-thê 4:6) để “đạt đến sự sống lại từ cõi chết” (*Phi-líp 3:11*). Ngoài ra, chắc hẳn ông đã biết rằng mình sẽ nhắm mắt lại khi chết và điều tiếp theo mà ông biết, trong nháy mắt, sẽ là nhìn thấy Đức Chúa Giê-su, Đấng sẽ đưa ông, cùng với tất cả dân sự của Đức Chúa Trời, đến nơi mà Chúa đã chuẩn bị cho tất cả những ai yêu mến Ngài (*Giăng 14:3, 1 Cô-rinh-tô 2:9*).

Mặc dù sẵn sàng chết vì Đấng Christ, Phao-lô biết rằng nếu ông “ở lại trong xác thịt,” đó là điều tốt hơn cho người Phi-líp (*Phi-líp 1:24*). Đối với Cơ Đốc nhân, sống cho Đấng Christ hay chết cho Ngài, điều gì tốt hơn không nhất thiết là điều dễ trả lời. Phao-lô “bị ép giữa hai bề” (*Phi-líp 1:23*), giữa việc vẫn sống hay an nghỉ trong mồ.

Một lần nữa, dù không ai muốn chết, bạn có bao giờ nghĩ về giây phút khi bạn nhắm mắt qua đời, điều kế tiếp mà bạn biết là sự tái lâm của Đấng Christ không? Ý tưởng này có thể giúp bạn hiểu những suy tư của Phao-lô ở đây ra sao?

Đứng Vững Trong Sự Hiệp Một

Chủ đề nổi bật trong lời cầu nguyện cuối cùng của Đức Chúa Giê-su cho các môn đồ Ngài là sự hiệp nhất. Chúa Giê-su hướng nhìn đến sự đoàn tụ với Cha Ngài và với chúng ta sau biến cố thập giá: “Cha ơi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con” (*Giăng 17:24*). Đức Chúa Giê-su cầu nguyện rằng Cha sẽ giữ gìn con cái Ngài để “họ có thể trở nên một như Chúng Ta” (*Giăng 17:11*). Ngài cũng nhấn mạnh hậu quả đáng sợ của sự chia rẽ—nó trở thành lý do khiến nhiều người không tin. Hai lần trong lời cầu nguyện ngắn ngủi này, Đức Chúa Giê-su nhấn mạnh sự hiệp nhất của chúng ta với Ngài và với Cha là để “thể gian tin” và để “thể gian biết rằng Cha đã sai Con” (*Giăng 17:21, 23*).

So sánh Phi-líp 1:27 và Giăng 17:17–19. Cả Đức Chúa Giê-su và Phao-lô nói điều gì không thể thiếu được cho sự hiệp nhất trong hội thánh?

“Hãy ăn ở cho xứng đáng” từ tiếng Hy Lạp trong Phi-líp 1:27 cũng có nghĩa “sống như một công dân”—không phải của bất kỳ quốc gia trần gian nào mà là của “nước thiên đàng.” Bài Giảng trên Núi vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp về ý nghĩa của việc trở thành con cái của Cha trên trời và công dân của nước Ngài: khó khăn tâm linh, nhu mì, đói khát sự công bình, có lòng thương xót, có lòng trong sạch, người xây dựng hòa bình, chia má bên kia, yêu kẻ thù, chúc phước cho những kẻ nguyên rửa chúng ta, làm điều tốt cho những kẻ ghét chúng ta. Tóm lại, “làm điều công bình, ưa sự nhân từ, và bước đi cách khiêm nhường với Đức Chúa Trời của người” (*Mi-chê 6:8*).

Thật khó mà bức bối hay tức giận với một người như vậy phải không? Đôi khi chúng ta hậm hực với những người có vẻ quá tốt. Chúng ta thậm chí muốn hạ họ xuống hoặc moi ra điểm yếu của họ để chứng minh rằng họ “trông vậy mà không phải vậy”; tất cả chỉ để chúng ta cảm thấy thoải mái hơn về cá nhân mình. Bạn ơi, thay vào đó, tại sao không thử xem chúng ta có thể yêu thương hơn, rộng lượng hơn, thương xót hơn, khiêm nhường hơn?

Sự chia rẽ trong hội thánh thường hay bắt nguồn từ sự kiêu hãnh. “Khi lòng kiêu hãnh và tham vọng thế gian được nâng niu, tinh thần của Đấng Christ sẽ biến mất, và sự ganh đua, bất đồng và xung đột xuất hiện để làm xao lãng và suy yếu hội thánh.”—EGW, *Testimonies for the Church*, tập 5, tr. 240.

Đó là điều rất quan trọng cho mỗi chúng ta học sự khiêm nhường và nhu mì mà Đức Chúa Giê-su đã làm gương cho chúng ta! Và hội thánh chúng ta sẽ thay đổi biết bao!

Hiệp Nhất Và Dũng Cảm

Đọc Phi-líp 1:27–30. Sự hiệp nhất và “đồng tâm chống cự vì đức tin của Phúc Âm” liên quan đến sự dũng cảm ra sao?

Chiến lược của Sa-tan là chia rẽ và chinh phục. Chia rẽ là điều rất nguy hiểm. Đức Chúa Giê-su phán: “Nếu một ngôi nhà tự chia rẽ, thì ngôi nhà đó không thể đứng vững được” (*Mác 3:25*). Đây là một nguyên tắc đơn giản mà Sa-tan rất vui khi chúng ta quên. Sự hiệp một giúp chúng ta hoàn thành vai trò tiên tri của mình như những người còn sót lại (*Khải 12:17*), là rao truyền “Tin Lành đời đời” cho “mọi nước, mọi chi phái, mọi tiếng và mọi dân tộc” (*Khải 14:6*). Bởi vì sự hiệp một là cần thiết để chúng ta hoàn thành sứ mạng truyền bá sứ điệp mà Đức Chúa Trời giao phó; và lời cầu nguyện của Chúa Giê-su trong Giăng 17 nhấn mạnh “lẽ thật” của Lời Đức Chúa Trời như một trong những chìa khóa quan trọng nhất cho sự hiệp một (*Giăng 17:17, 19*). Sứ điệp của chúng ta không thể tách rời khỏi sứ mạng hoặc sự hiệp nhất. Cả ba cùng tồn tại hoặc cùng sụp đổ. Nếu thiếu một trong ba chìa khóa này, chúng ta không thể thành công. Vậy nên, nếu chúng ta có cả ba chìa khóa, thì không có gì phải sợ. Chúng ta không cần phải “sợ hãi” trước sự chống đối (*Phi-líp 1:28*). Sa-tan là kẻ thù đã bị đánh bại. Ngay cả khi chúng ta phải chịu chết vì đức tin của mình, không gì có thể làm hại chúng ta nếu chúng ta “là những người sốt sắng làm điều lành” (*1 Phi-e-rơ 3:13*). Ma quỷ bất lực trong việc ngăn cản bước tiến của lẽ thật của Chúa.

Đọc những câu Kinh Thánh sau đây và tóm tắt ngắn gọn chủ đề chung của chúng: Ma-thi-ơ 10:38, Công vụ 14:22, Rô-ma 8:17, 2 Ti-mô-thê 3:12.

Cuộc sống trong thế gian sa ngã này là khó khăn, ngay cả với những người “giỏi nhất” trong chúng ta. Gióp là một người công chính; chính Đức Chúa Trời đã nói về Gióp “vốn người trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác” (*Gióp 1:8*). Tuy nhiên, chỉ sau một đêm, tai họa đã ập đến với ông và gia đình ông. Ai đã chẳng từng học được, qua kinh nghiệm cá nhân, hoặc được chứng kiến những gì đã xảy ra với người khác, rằng cuộc đời trên cõi trần này như là đang ở bên bờ vực thẳm, và chúng ta không bao giờ biết khi nào mình sẽ rơi xuống vực? Đau khổ, không ít thì nhiều, là số phận của tất cả chúng ta. Tuy nhiên, cuối cùng, thà chịu gian nan vì Đấng Christ hơn là vì bất cứ điều gì khác.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta có được hy vọng gì, an ủi gì, trong cơn hoạn nạn?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC: “Tiếng reo chiến thắng của người tử đạo vang vọng từ giá treo, cọc, ngục tối, và cả từ hang động trong lòng đất. Ngài [Đấng Cứu Rỗi] lắng nghe lời chứng của những tâm hồn kiên định, những người, mặc dù cơ cực, đau đớn, đọa đày, nhưng vẫn mang lời chứng hùng hồn, trang trọng cho đức tin, tuyên bố, ‘Tôi biết tôi đã tin Đấng nào.’ Những người này, hy sinh mạng sống của mình vì đức tin, tuyên bố với thế giới rằng Đấng mà họ tin cậy có năng quyền cứu rỗi trọn vẹn.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 512.

“Đức tin trong thế giới Cơ Đốc giáo ngày nay thật đa dạng hơn bao giờ hết. Nếu sự ban cho [chức sứ đồ, tiên tri, nhà truyền giáo, mục sư và giáo sư (Ê-phê-sô 4:11–13)] là cần thiết để duy trì sự hiệp nhất của hội thánh thờ ban đầu, thì việc khôi phục sự hiệp nhất ngay bây giờ còn cần thiết hơn biết bao! Và mục đích của Đức Chúa Trời trong việc khôi phục sự hiệp nhất của hội thánh trong những ngày sau rốt được chứng minh rất rõ ràng qua các lời tiên tri. Chúng ta được đảm bảo rằng những người canh gác sẽ nhìn thấy mặt đối mặt, khi Đức Giê-hô-va trở lại Si-ôn. Vào thời kỳ cuối cùng, những người khôn ngoan cũng sẽ hiểu. Khi điều này được ứng nghiệm, sẽ có sự hiệp nhất đức tin với tất cả những người mà Đức Chúa Trời cho là khôn ngoan; vì những người thực sự hiểu đúng, thì nhất thiết phải hiểu như nhau. . . . Từ những cân nhắc như thế này, rõ ràng là tình trạng hoàn hảo của hội thánh được tiên đoán ở đây vẫn còn trong tương lai; do đó, những ân tứ này vẫn chưa hoàn thành mục đích của chúng.”—R. F. Cottrell, “Introduction,” trong Ellen G. White, *Early Writings*, tr. 140.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Theo trích dẫn trên của R.F. Cottrell, điều gì là cần thiết để Đức Thánh Linh mang lại sự hiệp nhất trong hội thánh của Đức Chúa Trời ngày nay? Việc thực hành các lời khuyên dạy đến từ ân tứ tiên tri quan trọng thế nào đối với sự đoàn kết của hội thánh?
2. Bàn sẽ giải thích thế nào về sự chết, theo sự dạy dỗ của Kinh Thánh, cho những thân nhân của người chết, khi họ tin rằng Phao-lô và các Cơ Đốc nhân đã chết khác, là hiện đang “ở với Đấng Christ” trên thiên đàng?
3. Chúng ta hiểu thế nào về thực tế khủng khiếp của sự đau khổ trên thế gian này? Tại sao chủ đề về cuộc thiện ác đấu tranh có thể giúp chúng ta hiểu được một phần những điều đó? Tuy nhiên, tại sao cuối cùng chúng ta phải nhìn vào Đức Chúa Giê-su trên thập giá như sự diễn tả trọn vẹn về tình yêu của Đức Chúa Cha và học cách tin cậy Ngài ngay cả trong những giai đoạn khốn cùng nhất?